

OLÁH ANDRÁS

idegenek

reméltem hogy magamhoz igazíthatlak még
s hogy a változás felszabadít és elkezdődik
benned is az olvadás és a baleseti halált
felülírja a közös nevezőre ébredő szenvedély
de hamar beleszoktál a hiányba
megtaláltad a szabadnapos álmok helyét
a szigetet ami nincs – csak idegen part –
figyellek takarítás közben ahogy ingerled
a tárgyakat: akkurátus vagy és precíz
a rádióból halk zene szól – kábul tőle a
lelkiismeret szürkül a hiány ellepi a látóideget...
elfelejtetted hogy magunkéi vagyunk – új rítust
követsz s már nem akarsz szólni senkihez

[elmúltál]

elmúltál belőlem – csak magamtól félek –
úgy látszik most csupán rám hatott a méreg
kölcsonadott múltam egyszer visszakértem
belecsempésztelek – nem maradtál mégsem...

párásodik a szem minden ajtó zárul
börtön lett a szíved: ott rekedtem hátul
borongós a reggel megcsikordul egy fék
szívemhez seprű kell mert sok a törmelék

torockói anzix

szapora lélegzettel a kőfolyáson át
– a gerincre érve megannyi távoli
sziklaorom s a szentgyörgyi vár
párába rejtező romjai
közül szántóföldek csíkjai legelésző
birkanyáj tücsökciripelés és körengeteg
jéghideg forrásvíz hűti a testet
egymással szemben a csúcsot hirdető
makacs kövek cinikusan átfestve újra és újra
– szimpla gög ez vagy színbeöntött dac
álság és önzés ami megrogyasztja a lelket –
jelekre vadászunk: kutatjuk
a magunk komponálta kőhalmokat
– üzenetünket a múltnak
mert a jövőnek üzeni reménytelen –
bolondok vagyunk
kenőpénzt fizetünk Istennek a megsarcolt
álmokért s hogy másnap
visszakapaszkodhassunk a Kőlyukig
s levett kalappal hallgathassuk a tücsköket
amint himnuszt énekelnek a kocsmá előtti
téren ahol hideg áfonyasör vesztegeti
szürkülő érzéseinket